

[Statsministeren.]
 givet Oplysning om i sin første Tale, saa beklager jeg, at jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem deri. Det ærede Medlem citerede ganske vist en Bemærkning fra sin første Tale og henviste til den. Imidlertid citerede det ærede Medlem paa den Maade, at han holdt op med Citatet paa et Sted, hvor han ikke afsluttede i sin Tale. Efter at det ærede Medlem havde sagt, at Partiet ikke ønsker at rejse dette Spørgsmaal i Dag, saaledes som citeret af det ærede Medlem, saa tilføjede det ærede Medlem — og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse her fuldføre Citatet —:

„Men urimeligt vilde det være, om man ikke overfor de mange Drøftelser, der er angaaende hele dette Spørgsmaal, ogsaa kunde lade sin Røst høre og sige: Lad os i Tide ogsaa drøfte dette Spørgsmaal, som vi før eller senere bliver stillet overfor.“

Udtalelsen findes Sp. 908. Om det nu her er Partiet, eller om det igen er det ærede Medlem personlig, der finder det urimeligt at unnlade en Drøftelse, er der ingen, der kan vide ved at høre det ærede Medlem eller ved at læse Gengivelsen af hans Udtalelser. Jeg har allerede udtalt, at det efter Regeringens Opfattelse ikke er „i Tide“, som det ærede Medlem udtrykker sig, at drøfte dette Spørgsmaal netop nu, fordi der er andre og vigtigere Ting at gøre til Genstand for Drøftelse og til Genstand for et positivt politisk Arbejde; men hvad det konservative Folkeparti mener, fremgaar ikke af det ærede Medlems Udtalelser, hverken første eller anden Gang. Jeg gaar ud fra, at Partiet har en Mening, og paa Forhaand vilde jeg være tilbøjelig til at tro, at den ikke helt falder sammen med det ærede Medlems egen Opfattelse, men jeg ved det naturligvis ikke, og det forekommer mig da, at det kunde være overmaade ønskeligt, om det ærede Medlem, der jo her taler som Ordfører, vilde meddele, hvad *Partiet* mener om at gaa ind i en Forhandling om vidtgaaende Ændringer i Forfatningen.

Jeg har dernæst nogle faa Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Stauning. Det ærede Medlem begyndte med at kritisere denne Finanslovdebat, denne *saakaldte* Finanslovdebat, udtrykte det ærede Medlem sig, og i denne Kritik staar det ærede Medlem ikke alene; det er jo blevet helt moderne her i Landet, baade indenfor Rigsdagen og udenfor Rigsdagen, at kritisere denne Form for Finanslovens første Behandling. Men det ærede Medlem tilføjede, efter at have fremsat nogle kri-

tiske Bemærkninger, forsigtigt: Jeg skai ikke driste mig til at sige, hvorledes den bør ændres. Jeg beklager nu meget, at Modet her for en Gangs Skyld forlod det ærede Medlem; det var paa et meget interessant og spændende Punkt, thi hvis det ærede Medlem virkelig havde haft gode Forslag at stille, burde de være kommet frem; en Reformering af Folketingets Forhandlingsmaade kræver da i hvert Tilfælde ingen Grundlovsændring. Men de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte om Finanslovbehandlingen, giver mig Anledning til at sige, at jeg har den Opfattelse, at naar vi i Aar har skuddet første Behandling af forskellige Forslag ind imellem Finanslovtalerne, er dette ikke noget daarligt eller noget skadeligt for Rigsdagens Arbejde, som der er blevet hævdet. Der er derved opnaaet, at Rigsdagen igennem Nedsættelsen af Udvalg er kommet i Gang med selve Lovgivningsarbejdet paa et meget tidligere Tidspunkt, end det ellers vilde være blevet Tilfældet, og i tidligere Aar har været Tilfældet, uden at der derved er sket nogen væsentlig Forlængelse af Finanslovens første Behandling. Jeg mener, at det vilde være en Urimelighed, om en lang Finanslovdebat — vi har jo i mange Aar haft den meget længere, end den synes at skulle blive i Aar, til helt op imod Jul undertiden — skulde kunne hindre Rigsdagen i at begynde det egentlige Lovgivningsarbejde.

Vedrørende Privatbankens Forhold udtalte det ærede Medlem, at jeg ikke havde Ret i at sige, at det Ønske, der forelaa for Regeringen, gik ud paa, at Staten skulde eje, lede og finansiere en Oliemølle, en Tobaksfabrik o. s. v. Det er muligt, at Ordningen ikke formelt angav Statsdrift, men reelt gjorde den det, fordi den vilde betyde, at Driften blev for Statens Regning og Risiko. Men saa siger det ærede Medlem: Ja, men det har vi jo i Forvejen, vi har i Forvejen en stor Afviklingskasse; jeg tror, det ærede Medlem sagde, at der var flere Hundrede forskellige Foretagender i denne. Og det har det ærede Medlem Ret i, men det forekommer mig ogsaa, at vi har mere end nok i denne Afviklingskasse, der trænges ikke til at blive opsamlet mere i den. Det er en *Afviklingskasse* og ikke en *Affaldskasse*, der er oprettet i Forbindelse med Banksammenbrudet, og jeg føler mig da egentlig ogsaa overbevist om, at den Bestyrelse, der styrer Afviklingskassen, og hvori det ærede Medlem har Sæde, holder sig for Øje, at det virkelig er en Kasse, hvor man af al sin Magt skal stræbe hen imod det, der staar i Navnet, nemlig Afvikling. Men